

MANUÁL PRO KONT(R)AKT S RODIČI

MICHAL MISÍK

 C PRESS

Manuál pro kont(r)akt s rodiči

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Michal Misík

Manuál pro kont(r)akt s rodiči – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MICHAL MISÍK

**MANUÁL
PRO KONT(R)AKT
S RODIČI**

 EPRESS

© Michal Misík, 2024
Illustrations © Jitka Rufferová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5197-6
ISBN e-knihy 978-80-264-5199-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5203-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5201-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Inspirováno skutečným případem.

„PRŮMĚRNOST JE NESMRTELNÁ, PODLOST VĚČNÁ.“

Seneca

Věnování

Knihu věnuji svým rodičům, kteří to se mnou vždy mysleli dobře.

Samozřejmě se v knize v lecčem pozitivním, ale i negativním najdete, neberte si však nic osobně. Coby zdroj mi posloužily příběhy jiných.

„Když máte co říct, je mlčení lež.“

Jordan B. Peterson

„Věci nejsou tak, jak se zdají být. A nejsou ani naopak.“

Zenové přísloví

„NSP jsou lidé snažící se rozbourat protiletecký kryt sousedům-civilistům, kteří se právě ukrývají před bombardováním.“

Autor Manuálu

Tip: Máte z knížek, které vás obšírně nabádají k provedení určité změny, hlavu jako pátrací balón? Pak není nic jednoduššího než vzít do ruky pořádně macatý fix a podstatné informace si náležitě zhaňovat. Anebo si prostě nejzajímavější stránky vytrhejte a vlepíte do nějakého osobního sešitku. Zbytek knížky, pokud vám z ní vůbec něco zbude (autorův pokus o vtip, pozn. autora), pošlete dál. Míst pro zanechání Manuálu někomu jinému je přehršel. Anebo nějaké vytvořte! Pomůžete ostatním, kulturnímu rozvoji světa (autorův další pokus o vtip, pozn. autora) a v neposlední řadě hned dvakrát i sobě.

OBSACH...

Předmluva	6
Ústa k starším	9
Rodina s úsměvem od ufa k ufu	17
Někdy to nestojí ani po třicítce... za to	23
Starého psa novým Ruskům nenaučíš	32
Škoda každé mámy, která padne vedle	43
Nasertivní chování	53
Každá snaha warná	58
Don't explain anything at all	69
Appea-cement = na beton špatně	75
Obyvatel obce Vnoučátkovice	81
000: D-ment s přinucením uhýbat	87
Na dráze (kvazi)exulanta	95
Pokrok nezata-víš	103
Seberea-lizACE je klíč	109
Závěrehm	115
Když všechno selže	121

PŘEDMLUVA

Námět na knížku, kterou právě držíte v ruce, jsem nosil v hlavě už nějaký čas. Po dosažení osmatřicátého roku života jsem se najednou cítil dostatečně zralý, abych mohl podobně zapeklité téma přenést na papír. Neodkladné všední povinnosti ale začaly zobat steroidy a držely mé tvůrčí náznaky pevně pod krkem. Zkrátka vůbec nebyl prostor něco pořádného napsat. A když to se mnou úplně nejvíce kreativně cloumalo, z kapes mi povypadalo alespoň pár textů pro můj další projekt – jde o blog *Perma-kulturista.cz*. Doporučuji vám jej navštívit, ale připravte se, že pak už váš svět nikdy nebude jako dřív. Nebo možná spíše můj svět, až budu muset nechávat každý druhý den zasklít okna.

Nevěděl jsem, jak přesně tento počín většího rozsahu uchopím, v jedné věci jsem však jasno měl. Musí to být krátké, musí to být autentické. Vypnu wifinu, notifikace, zavřu se na pár dní doma a nebudu se během samotného psaní inspirovat nikde ničím.

V čem jsem jasno měl, bylo místo, kde se pustím do psaní a kde odvedu nejvíce sedavé, hloubavé a místy až depresivní a frustrující práce. Jedním místem je náš rozmáchlý nedokončený statek – „nedo-statek“ na Vysočině. V rámci rekonstrukce se v bývalém prostoru půdy vytvořila také obrovská pracovna, která v pohodě strčí do kapsy pražské jednopokojáky. Podstatnější je, že jsem měl psát u velkého okna a velkého stolu a dívat se do velké dálky, jak jsem s oblibou říkával – s výhledem na celou Vysočinu. Obzvláště při zakaboněných dnech skýtalo místo vyhlídku, která bez přehánění jako by z oka vypadla Skotské vysočině. Jenomže Skotsko a venkov se pro mé pisatelství neukázaly být právě nejlaskavějším místem. Napsal jsem tam je-

den jediný článek, vleže na posteli někde v přízemí, který se vázal k lamentaci nad velkými domy, velkými zahradami a celkově zmatkem, když má člověk v domě i mimo něj bezpočet vybavení. Pisatelství a užitečné přemýšlení vyžaduje jiný typ klidu – minimalismus. Minimalismus, zdá se, prospívá všemu. I některým vztahům. Ale nepředbíhejme.

Druhým místem měl být byt ve velkém bytovém domě. Z asi třiceti metrů nad zemí má člověk celou Prahu jako na dlani a s tím i jakýsi automatický pocit vítězství. I kdybych zvládl za den napsat pět vět, a šlo by jak o holé věty, tak o holé nesmysly, i přesto bych byl v kůži osoby – co osoby, osobnosti –, jíž metropole doslova leží u nohou. Asi jste pochopili, že podobný balast s výhledem nemůže vytvořit živnou půdu pro pisatelské trávení času. Zavřít okna, zatáhnout žaluzie, odnést někam do knihobudky knížky, které by mě mohly rozptylovat, třikrát čtyřikrát uklidit, zkontrolovat lesk oblíbených talířů. Hrát si na spisovatele se vždy vyplatí, protože ještě než se samotným psaním vůbec začnete, dáte si věci pěkně do pořádku. A budete mnohem nekompromisnější, než kdybyste si prostě usmysleli jen udělat úklid. Tak a mám uklíZENo. Zaujmout strategicky výhodné místo, usadit notebook. Pracovnímu stolu jsem dal rychle vale, usedl jsem do měkkého gauče, hodil přes sebe peřinu a na ni pohodil počítač. Ten s ucpanými výdechy hrabal a funěl, ale svobodu si nevydobył. Musel být neskonale vděčný za každou chvilíčku, kdy jsem se potřeboval napít nebo najíst. Ale pak byla má maličkost zase zpátky a mučení křemíkové duše pokračovalo. Abych byl ke svému psacímu stroji férový a držel s ním basu, rozhodl jsem se dobrovolně pro zcela nevhodné držení těla. Ohnutá páteř, vyšíkmenost, hlava neustále v předklonu. Chvillemi mi bylo i nevolno, od nejhoršího mě dělila snad už

jen mantra o smysluplnosti mého počínání. A také nemožnost zastrčit ukazováček do krku, protože jak levý, tak i pravý používám při psaní. Věřím, že má práce bude mít nějaký význam a že si nevyslouží jen další jinou reakci spjatou s prstem. Vztyčeným...

A právě tento byt se stal hlavním rodištěm knížky. Chtěl bych mu poděkovat za poskytnutý klid pro práci. Made in Prague.

ÚSTA K STARŠÍM

A zase se jeden zamindrákovaný jedinec rozhodl zarovnat celé ústřední městské hřbitovy buldozerem. Koho bude poučovat někdo, komu ještě nebylo ani čtyřicet let? Co takový neustavený cucák ví o životě? A co vůbec dokázal od maturity? Určitě se jen někde plácal po světě, Kalifornice, Londýny a ty jejich Bankoky. Akorát jezdil s partou na skateboardech a užíval si života. Nikdy si k poctivé práci ani nepřivoněl, pche, to by mu šlo, sednout si k počítači a psát nějaké drzé věty. Určitě mu ještě teče mléko po bradě, no, a jak známe všechny dnešní mladé, jistojistě se jedná o nějaké alternativní mléko, oslí, hrachové nebo třeba kokos. Ano, na kokos by měl dostat autor tohoto počínu. Pořádně po čuni!

Cožpak v dnešní rozdělené společnosti ještě někomu pomůže přilévat další olej do ohně? Z(a)ostřovat mezigenerační vztahy, provolávat ageismus. Starší jsou prostě zkušenější a vědí víc a basta! Zažili si jinou dobu na vlastní kůži, takže mohou porovnávat, a dobře znají, co je ideální střed. A ideální střed je naprosto ideálním středem pro dočista úplně všechny. Všechno vychýlené k nějaké straně je extrém, úchylnost a sodoma gomora. Vždyť ono je jednoduché provokovat ostatní. Hezky anonymně, přes písmenka. Ať si zkusí předstoupit před nás a všechno nám to říct pěkně z očí do očí. My bychom mu zase pěkně od plic řekli to naše. My ještě umíme táhnout za jeden provaz.

Stop, držte ústa, prosím. Cílem této knížky je, aby spolu lidé táhli za jeden provaz. Nebo snad ne? Jistě se shodneme na tom, že pohoda je příjemnější než dusno. A že odstup je lepší než časté hádky. A že vybudování silné pozice bude lepší než být v pozici otloukánka, obětního beránka. A že rychlé zdvořilostní návštěvy jsou lepší než dlouhé vysedávání plné společenského napětí. Jestli vnímáte věci opačně, pak tuto knížku raději hned odložte. Nepůjčujte si ji. Nenápadně ji v knihovně zasuňte za nějaké mastné kuchařky našich babiček, abyste jejího autora ponížili hned na několika frontách zároveň. Pokud by vám i zmizení knihy ze světa bylo málo, nechci vám radit, ale budete muset zapálit knihkupectví nebo knihovnu. Jenomže co když se zlá papírová věc objeví v dalších pobočkách? Nebo, nedejž bože, v elektronické podobě? Pak bude třeba začít přímo u zdroje a utnout hlavu tomu hadovi s rozeklaným jazykem. Do toho!

Anebo si ji kupte, půjčte, přečtěte a utněte hlavu tomu hadovi s rozeklaným jazykem. Co prosím? Ano, najdete zdroj svého kolísajícího životního rozpoložení a naučte se s ním pracovat jinak, pro vás pohodlněji. A o čem že je řeč? Kdože to s námi vždy myslí smrtelně vážně dobře? Ro... Kdo měl na nás značný formativní vliv? Rodi... Od koho tak často odjíždíte vytočení a brutálně ukřivdění? Rodina, spolubydla? Tak to možná taky, už začíná přihořívát, ale my se bavíme ještě o něčem jiném. Rodiče! Hoří! A když vztah s nimi hoří pravidelně a dlouhodobě, je třeba uchýlit se k jistým preventivním opatřením. Profylaxe je dobrá věc, s tím snad musí souhlasit všichni, že ano?

Publikace je určena pro všechny, v jejichž rodině nebyla z důvodu neproveditelnosti prozkoumána schopnost oboustranně prospěšné komunikace. A kde je mi už asi jasné, že na zvládnutí něčeho podobného je zkrátka příliš pozdě. Komunikace vedená bez zbytečných